

Sygn. akt I C 1045/20 Dnia 12 stycznia 2022 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Zachorowska

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2022 roku w G. na rozprawie

sprawy z powództwa A. D.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 149,31 zł (trzy tysiące sto czterdzieści dziewięć złotych trzydzieści jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 31 października 2019 roku oraz sumę 461,25 zł (czterysta sześćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 grudnia 2019 roku;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 575,30 zł (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt pięć złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach od powódki kwotę 29,19 zł (dwadzieścia dziewięć złotych dziewiętnaście groszy), zaś od pozwanego kwotę 262,66 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt sześć groszy), tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sędzia Joanna Zachorowska

Sygn. akt I C 1045/20

UZASADNIENIE

Pozwem z 26 sierpnia 2020 roku A. D. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4 005,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 3 451,52 zł od dnia 31 października 2019 roku do dnia zapłaty;
- 553,50 zł od dnia 9 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Nadto powódka zażądała zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu A. D. wskazała, że w wyniku kolizji, która miała miejsce 27 września 2019 roku, doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielami są M. K. i R. K. (1). Na mocy umowy cesji powódka nabyła prawo dochodzenia przedmiotowej wierzytelności. Po przeprowadzaniu postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powódce jedynie część należnego świadczenia:

- 15 280,20 zł tytułem szkody w pojeździe, podczas gdy wysokość tej szkody wynosi 18 731,72 zł;

- 1 568,25 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, podczas gdy koszt ten wyniósł 2 121,75 zł.

Dochodzone pozwem roszczenie stanowi różnicę pomiędzy wypłaconym świadczeniem przez pozwaną a kosztami faktycznie poniesionymi celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku oraz uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego:

- 3 451,52 zł tytułem odszkodowania (szkoda zgłoszona 30 września 2019 roku);
- 553,50 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego (faktura przedłożona pozwanej 8 listopada 2019 roku);

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 września 2020 roku Sad Rejonowy w Gliwicach orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wyliczonych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła zarzut braku legitymacji czynnej wskazując, iż umowa cesji nie posiada wskazanej kauzy, co czyni ją nieważną. Przyznała, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce kwoty wskazane w pozwie tytułem odszkodowania oraz najmu pojazdu zastępczego. Powódka nie wykazała jednak, że szkoda była wyższa niż wypłacone świadczenie. Pozwana poinformowała poszkodowanego o konkretnym warsztacie, który podejmie się naprawy pojazdu bez ponoszenia dodatkowych kosztów. Z oferty poszkodowany nie skorzystał, czym doprowadził do powiększenia szkody.

Powódka w piśmie procesowym z 11 stycznia 2021 roku odniosła się do argumentacji pozwanej i podtrzymała dotychczasowe stanowisko. Wskazała, że legitymacja czynna powódki wynika z umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której nabyła ona wierzytelność w zamian za naprawę powypadkową pojazdu poszkodowanego oraz najem pojazdu zastępczego, co wynika wprost z umowy przelewu wierzytelności. Okoliczność naprawy pojazdu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem roszczenie uprawnionego powstaje z chwałą wyrządzenia szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 27 września 2019 roku pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością R. K. (1) i M. K., został uszkodzony. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

/okoliczności bezsporne a nadto dowody: dokumenty w aktach postępowania likwidacyjnego znajdujące się na płycie CD (k. 51), zeznania świadka R. K. (1) (k. 66) /

Poszkodowany zgłosił zdarzenie pozwanej w dniu 30 września 2019 roku. Szkoda ta została zarejestrowana pod numerem (...).

/okoliczności bezsporne, a nadto: dokumenty w aktach postępowania likwidacyjnego (...) znajdujące się na płycie CD (k. 51)/

7 października 2019 r. R. K. (1) i M. K. zawarli z powódką prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę przelewu wierzytelności, mocą której przelali na cesjonariusza wszelkie prawa do odszkodowania, jakie przysługiwało im w związku ze szkodą w pojeździe A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), która to szkoda została zarejestrowana przez ubezpieczyciela pod numerem (...).

/dowody: umowa cesji (k. 75)/

7 października 2019 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...). Strony ustaliły stawkę najmu w wysokości 92,25 zł brutto za dobę. Samochód był wynajmowany do 29 października 2019

roku, tj. przez 23 dni. Poszkodowany w tym czasie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dysponował również busem V. (...), który jest pojazdem dwuosobowym. R. K. (1) potrzebował auta zastępczego, by dowozić m.in. dwójkę dzieci do szkoły.

Dowody: umowa najmu pojazdu zastępczego (k. 16-17) protokół zdawczo-odbiorczy (k. 18), protokół wynajmu (k. 19), zeznania świadka R. K. (1) (k. 66)/

Powódka sporządziła kalkulację naprawy, która określiła wartość kosztów naprawy samochodu uszkodzonego na kwotę 18 731,72 zł. Zakupiła części służące do naprawy pojazdu w (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w G. za kwotę 10 248,75 zł.

Z tytułu naprawy pojazdu wystawiła poszkodowanym fakturę VAT nr (...) z 8 listopada 2019 roku na kwotę 18 731,72 zł.

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawiono fakturę VAT nr (...) z 8 listopada 2019 roku na kwotę 2 121,75 zł.

/dowody: kosztorys naprawy (k. 9-14), faktura (...) (k. 15), faktura VAT nr (...) (k. 20), faktura VAT nr (...) (k. 21)/

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce w dniu 13.11.2019 roku 1 568,25 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Fakturę VAT nr (...) przedłożono pozwanemu w dniu 8.11.2019 roku. Łącznie z tytułu naprawy samochodu przekazano 15 280,20 zł.

/okoliczności bezsporne, a nadto: dokumenty w aktach postępowania likwidacyjnego (...) znajdujące się na płycie CD (k. 51)/

24 maja 2020 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty w terminie do 8 czerwca 2020 roku kwoty 553,50 zł tytułem dopłaty do najmu pojazdu zastępczego oraz sumy 3 451,52 zł tytułem wyrównania szkody powstałej w pojeździe poszkodowanych. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

/okoliczności bezsporne, a nadto: wezwanie do zapłaty z 24 maja 2020 roku (k. 24-26), odpowiedź pozwanego z 18 czerwca 2020 roku (k. 29-30)/

Koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu cen części nowych oraz średnich stawek za robocizogodzinę stosowanych w zakładach naprawczych we wrześniu 2019 roku (wyliczonych w oparciu o stawki rzeczywiste stosowane przez zakłady naprawcze) wynosił 18 429,51 zł brutto.

Okres wynajmu pojazdu od jego rozpoczęcia do otrzymania akceptacji kalkulacji warsztatu wynosił 11 dni. Z tego okresu za zasadny czas pracy warsztatu powódki należy uznać 10 dni. Kalkulacja naprawy winna być przesłana do akceptacji dzień wcześniej. Kalkulacja nie była obszerna ani skomplikowana. Uzasadniony czas naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwzględnieniem zamówienia części, przygotowania stanowiska pracy, ośmiogodzinnego systemu pracy warsztatu, obowiązującej weekendowej przewie w czasie pracy i świat, czasu technicznie i ekonomicznie niezbędnego do naprawy samochodu, wyniósł 12 dni. Stąd też uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wyniósł 22 dni.

Zastosowana przez powódkę stawka najmu pojazdu zastępczego mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnym wynajmem samochodów klasy E.

/opinia biegłego sądowego z zakresu motoryzacji (k. 81-102) wraz z ustną opinią uzupełniającą (k. 130)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, a także zeznań świadka i ekspertyzy biegłego. Sąd dał wiarę zeznaniom R. K. (2) w całości, ocenił je jako wiarygodne i szczerze.

Z racji tego, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej. Opinia, zarówno pisemna, jak i ustna uzupełniająca, została sporządzona w sposób rzetelny i szczegółowy.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawą faktyczną odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej było zaistnienie kolizji drogowej, w czasie której uszkodzony został pojazd będący własnością poszkodowanego. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

Powódka nabyła wierzytelność od poszkodowanych na podstawie art. 509 k.c., w myśl którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98 (Legalis nr 45902), konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

Zarzut braku kauzy umowy przelewu wierzytelności był podnoszony przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew, jednakże Sąd uznał go za bezzasadny. Pisemna umowa cesji jest zupełna, wyraźnie oznaczono jej podstawę i przedmiot - wierzytelność została nabyta w zamian za naprawę powypadkową pojazdu poszkodowanych oraz najem pojazdu zastępczego. 7 października 2019 r. R. K. (1) i M. K. zawarli z powódką prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę przelewu wierzytelności, mocą której przelali na cesjonariusza wszelkie prawa do odszkodowania, jakie przysługiwało im w związku ze szkodą w pojeździe A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), która to szkoda została zarejestrowana przez ubezpieczyciela pod numerem (...).

Odszkodowanie spełnia funkcje kompensacyjne. Ma w pełni naprawić poniesioną szkodę. Nie może natomiast przewyższać wartości szkody ani prowadzić do wzbogacenia się uprawnionego.

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 tego przepisu umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (orzeczenie SN z 11 lipca 1957 r. o sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała z 22 listopada 1963 r. o sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128). O przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny) odpowiada stanowi tego pojazdu sprzed wypadku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992 r., I ACr 410/92, OSA 1993/8/57). W rezultacie przywrócenia do stanu poprzedniego pojazd winien odzyskać takie same walory użytkowe i estetyczne, jakie miał przed wyrządzeniem szkody. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych

przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy.

Pozwany zakład ubezpieczeń po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce następujące świadczenia:

- 15 280,20 zł tytułem szkody w pojeździe,
- 1 558,25 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego.

Ustalając wysokość odszkodowania należnego Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego M. B.. Biegły przeprowadził wycenę naprawy za pomocą systemu A.. Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu cen części nowych oraz średnich stawek za roboczogodzinę we wrześniu 2019 roku wyniósł 18 429,51 zł brutto. Do opinii biegłego zastrzeżenia złożyła strona powodowa, co skutkowało wydaniem ustnej opinii uzupełniającej. Ekspertyzy uzupełniającej, w której rzeczoznawca szczegółowo odniósł się do zarzutów, strony już nie kwestionowały.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 149,31 zł, co stanowiło różnicę pomiędzy uzasadnionymi kosztami naprawy a kwotą wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego (18 429,51 zł – 15 280,20 zł = 3 149,31 zł).

O odsetkach od tej kwoty orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c., art. 817 § 1 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych określających ubezpieczycielowi trzydziestodniowy termin do spełnienia świadczenia, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku. Poszkodowany zgłosił szkodę 30 września 2019 roku, pozwana pozostaje więc w zwłoce od 31 października 2019 r.

W pozostałym zakresie powództwo, jako przekraczające wysokość szkody, zostało oddalone.

Powódka domagała się również zwrotu kwoty 553,50 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Jak wskazuje orzecznictwo Sądu Najwyższego odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (por. uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Uzasadnioną liczbę dni najmu pojazdu zastępczego Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego M. B., który na podstawie analizy akt postępowania dokonał wyliczenia jego uzasadnionego okresu. Wyniósł on 22 dni. Opierając się na ekspertyzie Sąd uznał, że warsztat mógł przesłać kalkulację do akceptacji ubezpieczyciela jeden dzień wcześniej. Kalkulacja nie była obszerna ani skomplikowana. Zastosowana przez powódkę stawka najmu pojazdu zastępczego (tj. 92,25 zł) mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnym wynajmem samochodów klasy E.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił 1 558,25 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego. Uzasadniony czas postoju uszkodzonego A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w warsztacie naprawczym to 22 dni. Różnica pomiędzy wartością uzasadnionego kosztu pojazdu zastępczego (22 dni x 92,25 zł = 2 029,50) a wypłaconym z tego tytułu świadczeniem przez ubezpieczyciela (1 568,25 zł) wynosi 461,25 zł.

O odsetkach od tej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c., art. 817 § 1 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych określających ubezpieczycielowi trzydziestodniowy termin do spełnienia świadczenia. Faktura z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego została wystawiona i przesłana ubezpieczycielowi

w dniu 8 listopada 2019 roku. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce w dniu 13.11.2019 roku 1 568,25 zł. Stąd zasadnym było naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie od 9 grudnia 2019 roku.

W pozostałym zakresie powództwo, jako przekraczające wysokość szkody, zostało oddalone.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Jako że powódka wygrała proces w około 90%, pozwany winien zostać obciążony 90% kosztami postępowania, a powódka 10%. Na koszty powódki złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 400 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego w wysokości 600 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 900 zł oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Na wykazane koszty pozwanego złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 900 zł i zaliczka na poczet biegłego w wysokości 600 zł. Razem poniesione koszty dały sumę 3 417 zł. Pozwany winien ponieść koszty procesu w wysokości 3 075,30 zł (90% x 3 417 zł). Do tej pory w toku postępowania zapłacił 1 500 zł. Należało więc zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 575,30 zł (3 075,30 zł – 1 500 zł).

W punkcie 4 orzeczono w przedmiocie kredytowanych przez Skarb Państwa wydatków. Na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 113 ust 1 u.k.s.c., rozdzielono obowiązek zapłaty tychże wydatków w proporcji 10% do 90%, zgodnie z wynikiem procesu. Stąd też Sąd nakazał pobrać od powódki kwotę 29,19 zł (291,85 zł x 10%), natomiast od pozwanego kwotę 262,66 zł.

Sędzia Joanna Zachorowska